

Sygn. akt II AKa 264/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA – Marzanna A. Piekarska-Drażek (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SO (del.) – Anna Kalbarczyk

Protokolant -st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2019 r.

sprawy K. D. (1), urodzonej dnia (...) w O., córki P. i B.

oskarżonej o czynny z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 kwietnia 2019 r. sygn. akt XVIII K 55/19

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym VAT, z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej K. D. (1) w postępowaniu odwoławczym;*
- 3. zwalnia oskarżoną K. D. (1) od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.*

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	AKa 264/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2019 r.,
sygn. akt XVIII K 55/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie ustalono nowych, nieznanych faktów		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</u>	

<u>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2 i 3 4. 5. 6. 7 i 8 III. 1. 2.	Naruszenie art. 167 i 170 k.p.k. dot. oddalenia wniosku dowodowego o zapoznanie się z aktami PR 2Ds 1102.2018.II	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy słusznie uznał, że wniosek dowodowy zmierzał do wykazania okoliczności udowodnionych zgodnie z twierdzeniami oskarżonej odnośnie do złożenia zawiadomienia przeciwko D. K. (1), od którego mąż oskarżonej pożyczył pieniądze, odnośnie do żądań zwrotu długu z odsetkami, sytuacji materialnej		

i życiowej w jakiej znalazła się oskarżona wskutek różnorodnych zadłużeń jej męża.

Postanowienie Sądu wydane co do wniosku o zapoznanie się z aktami dochodzenia prokuratorskiego zawiera właściwą podstawę prawną z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i przekonujące uzasadnienie (k. 216).

Uzasadnienie wyroku Sąd Okręgowy zawiera także argumentację dotyczącą czasu i okoliczności złożenia zawiadomienia o przestępstwie, tj. po przesłuchaniu K. D. w charakterze podejrzanej w sprawie o oszustwo i przywłaszczenie środków Towarzystwa (...) S.A.

Ustalając, że motywem działań przestępnych oskarżonej było ratowanie sytuacji majątkowej nadszarpniętej nieodpowiedzialnym zaciąganiem pożyczek przez jej męża, Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że spłata pożyczki w kwocie 10.000 zł, jaką zaciągnął on od znajomego, nie uzasadniała, ani nie usprawiedliwiała wyprowadzenia z firmy zatrudniającej oskarżoną ponad 850 tys. zł

Zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. i art. 179 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie B. D. oraz D. K. (1)

niezasadny – ponieważ:

Ustalenie dotyczące zaciągnięcia przez męża oskarżonej pożyczki w kwocie 10 tys. zł na wysoki procent od D. K. (1) zostało przyjęte zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonej. Relacje łączące męża oskarżonej z mężczyzną o ps. (...), którego dopiero w swojej sprawie określała jako przestępcę, a sposoby

odzyskania długu jako nękanie, groźby i zastraszanie, nie były wcześniej przedmiotem żadnego postępowania.

Oskarżoną i jej męża łączyły z D. K. różne relacje, w tym majątkowe (pożyczka, sprzedaż mieszkania), które dopiero po wszczęciu sprawy karnej przeciwko K. D. i po przedstawieniu jej zarzutów malwersacji finansowych, spowodowały zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez D. K..

Istotne z punktu widzenia sprawy K. D. było ewentualne sprawdzenie czy w czasie niewątpliwego i niekwestionowanego przez nią dokonywania przypisanych w wyroku przestępstw działała w warunkach wyłączających lub ograniczających bezprawność czynów czy zawinienie, ewentualnie czy motywy działania w jakimś stopniu usprawiedliwiały przestępstwa.

Apelacja nie zmierza w kierunku wyłączenia odpowiedzialności karnej w oparciu o art. 26 – 31 k.k. i w istocie nie sposób byłoby tak określać konieczność zwrotu długu, nawet w okolicznościach żądania wysokich odsetek lub natarczywości wierzyciela, w sytuacji niesygnalizowania przez B. i K. D., nikomu wcześniej, ani żadnemu organowi (policja, znajomi, notariusz) bezprawnych zachowań tej osoby.

Wyraźnym celem apelacji jest także zaakcentowanie stanu konieczności (w znaczeniu potocznym), który tłumaczyłby, usprawiedliwiał, przestępstwa finansowe dokonane przez oskarżoną, co z kolei, w założeniu linii obrony, powinno skutkować wymierzeniem łagodnej

kary – o charakterze wolnościowym. Do tego zmięrzają w istocie wszystkie zarzuty apelacyjne. Przesłuchanie męża oskarżonej i ich wierzyciela nie zmięrzaloby więc do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, jak stanowi art. 366 § 1 k.k., gdyż te są oczywiste, ale okoliczności ubocznych, które jeśli nawet prowokowały oskarżoną do poszukiwania źródeł dochodów, to nie usprawiedliwiała samych przestępstw, ani nie umniejszały znacząco jej przestępnych zamiarów. Obowiązkiem sądu nie jest ustalanie wszystkich elementów funkcjonowania sprawcy, które w jakimś stopniu kierują go w stronę przestępstwa, ale odtworzenie sposobu, przyczyny i celu działania związanego ściśle z przestępstwem.

Apelujący w najmniejszym stopniu nie kwestionuje faktu popełnienia przypisanych oskarżonej przestępstw, co podkreśla na str. 8 pisma, nie twierdzi, że działała w stanie wyższej konieczności, błędu czy niepoczytalności. Nie sposób zatem uznać, że okoliczności życia małżeńskiego, w tym sposób gospodarowania pieniędzmi (pożyczki, wydatki, nałogi, kupno samochodu, sprzedaż mieszkania), jako istotne dla ustaleń o sprawstwie czy stopniu winy, stąd dalsze dowodzenie ich za pomocą zeznań B. D. czy D. K. było zbędne.

Sąd Apelacyjny uzyskał ponadto informacje od prokuratora, potwierdzone przez oskarżoną, (rozprawa z dnia 18 grudnia 2019 r.), że postępowanie przygotowawcze z zawiadomienia K. D. przeciwko D. K. zostało umorzone z powodu braku znamion przestępstwa, zawiadamiająca zaskarżyła to postanowienie. Okoliczność ta, jak i przesłuchanie wnioskowanych osób,

nie miało znaczenia dla sprawy w sytuacji, gdy przyjęto wyjaśnienia oskarżonej o istnieniu długu i konieczności spłaty znacznie wyższej kwoty.

Zarzut obrazy art. 7 i art. 410 k.p.k.

- niezasadny – ponieważ:

Ocena wyjaśnień oskarżonej dokonana przez Sąd Okręgowy jest wszechstronna, obiektywna, zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Oskarżona przyznała się do zarzuconych przestępstw i opisała mechanizm kilkuletniego wyprowadzania pieniędzy z firmy, w której była zatrudniona. Przywłaszczyła w latach 2010 – do kwietnia 2017 r. łączną kwotę 836.605,23 zł, a jesienią 2017 r. kolejne 18.716 zł, stosując oszustwo i fałszerstwa dokumentów, wciągając w to nieświadomych współpracowników. Oskarżona wykorzystała zaufanie pracodawcy i kolegów, co słusznie dostrzegła jako dotkliwy element żalu i skruchy. Przy tej cennej acz spóźnionej refleksji, oskarżona przedstawiała jednak wszelkie inne okoliczności życiowe jako usprawiedliwiające jej działania przestępne; mąż alkoholik, jego problemy i wielokrotnie akcentowana spirala długów. Sąd Okręgowy zauważył, że oskarżona straciła z pola widzenia to, że pracowała na kierowniczym stanowisku, na którym w latach 2010 – 2017 zarabiała prawie 10 tys. zł brutto, posiadała mieszkanie, samochód, mąż jest człowiekiem sprawnym, zdolnym do pracy zarobkowej. Nie uznała jego funkcjonowania na tyle godzące w dobro rodziny, by się od niego odseparować itp., podczas

przesłuchania w dniu 17 stycznia 2019 r. podała, że mąż zarabia 4,2 tys. zł.

Oskarżona nigdy nie stwierdziła też, że wszystkie pieniądze zdobyte w wyniku przestępstwa przekazywała wierzycielowi. Raz twierdziła, że było to 700 tys. zł, innym razem, że większość, apelujący określa to na 90% zagarniętej kwoty lub „prawie wszystko”. Wniosek Sądu Okręgowego, iż oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w tym co najmniej częściowo własnej, jest oczywiście logiczny.

Jeśli się zważy, że początkowy dług był mniej więcej równy miesięcznym dochodom oskarżonej (nie licząc męża), a w wyniku zastosowania zawyżonych odsetek urósł do 60 tys. zł (k. 154), a choćby nawet 100 tys. zł, jak twierdziła początkowo oskarżona, to trudno przyjąć, że zmuszona była oddać kwotę 700 tys. zł. Oskarżona nie posiada na to żadnych dokumentów, a sprzedaż mieszkania, którą oskarżona wiąże z żądaniem D. K. odbyła się przed notariuszem, który nie dokonałby transakcji, gdyby powziął wątpliwości co do swobody umowy. Oskarżona wyjaśniła, że z tej sprzedaży otrzymała ok. 1/3 gotówki – 45 tys. zł, co także przeczy obecnej linii obrony, że motywem przestępstw było wyłącznie spełnienie żądań wierzyciela, który groził i zastraszał rodzinę. Przyjmując nawet najkorzystniejszą wersję wyjaśnień oskarżonej, to pomiędzy kwotą rzekomo przekazaną D. K., a przywłaszczonej, jest różnica ponad 150 tys. zł plus kwota ze sprzedaży mieszkania, do czego należy dodać wysokie wynagrodzenie oskarżonej i dochody jej męża. Trudno

w tych okolicznościach twierdzić, że sytuacja życiowa zmusiła doświadczoną, wykształconą i samodzielną w utrzymaniu siebie czy dziecka osobę do oszustwa i przywłaszczenia pieniędzy pracodawcy, w tak znacznych kwotach. Trudno też uznać za racjonalne wyjaśnienia, że przez 7 lat oskarżona pozostawała w stanie permanentnego zagrożenia ze strony wierzyciela i nie szukała żadnej pomocy, a w dniu przedstawienia jej zarzutów karnych natychmiast udała się z zawiadomieniem o przestępstwie, którego miała być ofiarą, zapominając o lęku, który rzekomo determinował jej wcześniejsze poczynania.

Sąd Okręgowy słusznie uznał częściową wiarygodność wyjaśnień oskarżonej, kwestionując część mówiącą o działaniu wyłącznie pod presją i przymusem oraz przeznaczaniu zagarniętych kwot jedynie, by zaspokoić żądania D. K.. Wyjaśnienia oskarżonej są w tej kwestii zmienne, nieprecyzyjne i nie poparte żadnym obiektywnym dowodem.

Zarzut dot. naruszenia art. 410 k.p.k.

niezasadny – ponieważ:

Sąd Okręgowy nie pominął zeznań świadka K. R. (1), co jasno wynika z uzasadnienia wyroku k. 4 i k. 6. Świadek ten zeznał o wynikach audytu przeprowadzonego w pokrzywdzonej spółce, w czasie którego w istocie K. D. wskazała podobne motywy swoich czynów, jak w późniejszej sprawie sądowej. Choć audyt wyprzedzał około roku przedstawienie oskarżonej zarzutów przestępstw, to należy pamiętać, że oskarżona dokonywała ich przez 7 lat, a zatem miała dość czasu, by przygotować spójną

wersję obrony, zwłaszcza, że w pierwszej połowie 2017 r. została przeniesiona na niższe stanowisko, a na przełomie 2017/2018 r. zdawała sobie sprawę z przeprowadzanego audytu i wyników które przyniesie. Apelująca, akcentując zbieżność informacji dostarczanych przez K. D. dla potrzeb tego postępowania z późniejszą wersją w postępowaniu karnym, zapomina wszak o 7 – letnim okresie, w którym rzekomo dręczona i zastraszana sprawczyni nikomu ze współpracowników nie zwierzyła się, nie prosiła nikogo z nich, ani Policji o pomoc, za to postawiła niektórych z nich w bardzo trudnej sytuacji nadużywając zaufania przy preparowaniu dokumentów dzięki którym przekierowywała środki spółki (...) na konta swoje i męża. Opis tych zachowań jest także w zeznaniach świadków.

Zeznania K. R. zostały prawidłowo odebrane i ocenione, tak więc nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k.

Zarzut naruszenia art. 389 § 1 k.p.k.

niezasadny – ponieważ:

podczas przeprowadzenia dowodu z wyjaśnień oskarżonej nie doszło do obrazy tego przepisu:

Oskarżona stawiała się na rozprawę w dniu 3 kwietnia 2019 r. i dobrowolnie, swobodnie, oświadczyła, że przyznaje się do zarzucanych czynów oraz opisała ich przebieg i motywy: „...przyznaję się do popełnienia wszystkich zarzuconych czynów, ja tego nie kwestionuję, na wytłumaczenie siebie mogę wskazać swoją ciężką sytuację” (k. 212). Oskarżona odpowiadała na pytania; odczytano jej wcześniejsze wyjaśnienia z dnia 17 stycznia 2019 r. (k.

151 – 155), do których obszernie się odniosła. Przedmiotem oceny Sądu, okręgowego były wyłącznie wyjaśnienia procesowe oskarżonej, nie zaś załączniki do zawiadomienia o przestępstwie (notatki z rozmów z K. D. w ramach audytu). Załączniki z k. 20 – 39 zostały formalnie zaliczone do materiału dowodowego, ale nie były podstawą ustaleń faktycznych, co wynika z k. 6 uzasadnienia wyroku. Nie zostały zatem procesowo wykorzystane żadne ówczesne informacje od oskarżonej lub o oskarżonej, które zaważyły na ocenie jej wyjaśnień uzyskanych drogą procesową.

Apelująca popada w sprzeczność zarzucając w pkt 5 apelacji, brak weryfikacji szczerości oskarżonej w oparciu o jej wyjaśnienia złożone w postępowaniu służbowym, a w pkt 6 rzekome niewykorzystanie jej ówczesnych depozycji.

Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych niezasadne – ponieważ:

nie dotyczą one istoty działań przestępnych oskarżonej, a powracają do okoliczności ubocznych dla faktu ich popełnienia, tj. tego co powodowało oskarżoną, by dopuszczać się przywłaszczeń, fałszerstw dokumentów i oszustwa. W sytuacji, gdy apelująca nie kwestionuje żadnego z ustaleń o przestępnych działaniach oskarżonej czyli o sprawstwie, ani o zamiarze przestępnym, w tym świadomości wielokrotnego, rozłożonego w czasie, podejmowania zachowań przestępnych, to zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych są gołosłowne.

W pkt 7 skarżąca uznaje za błąd co do faktu ocenę wyrażoną przez Sąd Okręgowy, że: „oskarżona miała

niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem”. obrońca przeciwko tej ocenie wysuwa argument, iż na oskarżonej ciążył obowiązek utrzymania siebie, męża i dziecka. Dalej obrońca stwierdza, że okoliczność ta, o ile nie ekskulpuje oskarżonej, to powinna rzutować na wymiar kary. Zarzut błędu faktycznego, tak jak wcześniejsze zarzuty proceduralne, są jedynie pretekstem do umniejszania stopnia winy oskarżonej, by osiągnąć najniższą karę. obrońca nie przedstawia w istocie rzeczowych argumentów za tym, by doszło do jakiegokolwiek „zakłócenia” swobody wyboru sposobu zdobycia pieniędzy przez oskarżoną - osobę doświadczoną, bardzo dobrze zarabiającą, mającą dobre rozeznanie w rzeczywistości. Polemizuje za to z kolejną oceną Sądu, iż K. D. powinna się zachować, jak osoba wykształcona i ukształtowana do trzeźwej oceny norm społecznych i prawnych. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że wykształcenie, pozycja zawodowa i osobowość oskarżonej powinna kierować ją w stronę postępowania zgodnego z prawem i to nawet w trudnej sytuacji ekonomicznej, z którą zmaga się wiele osób, które nie mogą ratować się tak wysokimi zarobkami, jakie miała ona w czasie przestępstwa. Jak już wcześniej wspomniano nie sposób też przyjąć, że osoba tak zaradna nie udałaby się po pomoc, w razie nękania jej i rodziny, do innych osób i właściwych organów, zawierając dalej z D. K. różne transakcje.

Należy zaznaczyć, że skarżąca nie polemizuje w ogóle z ustaleniem, że nie zaszły żadne z

okoliczności wyłączających winę lub bezprawność czynów.

Wnioski dowodowe wskazane w pkt IV i V apelacji, oddalone przez Sąd Apelacyjny w części mówiącej o „rozważeniu przebadania oskarżonej przez biegłych sądowych – psychologa i psychiatrów”, są oderwane od zarzutów apelacyjnych, w których nie kwestionowano poczytalności oskarżonej.

Dołączone dokumenty z konsultacji neurologicznych, okulistycznych czy gastrologicznych nie stanowiły żadnej podstawy do podważenia stanowczych oświadczeń oskarżonej, że jest zdrowa psychicznie, a sposób działań przestępnych został przez nią starannie przygotowany, co pozwalało na wieloletnie przywłaszczanie cudzych pieniędzy. Uwikłanie oskarżonej, poprzez jej męża, w zadłużenia w żadnej mierze nie odnosi się do sfery zaburzeń świadomego podjęcia decyzji o przestępstwie i przemyślanej realizacji, rozciągniętej w czasie i w wielu czynnościach, w czasie których korzystała ona z własnego sprytu i doświadczenia.

Zarzut dotyczący wymierzenia rażąco surowej kary niezasadny –

ponieważ orzekając karę łączną bezwzględnego pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 10 miesięcy Sąd Okręgowy uwzględnił okoliczności łagodzące i obciążające, w tym:

- niekaralność oskarżonej i posiadanie 5 – letniego dziecka, przyznanie się do winy i żal;

- znaczny rozmiar szkody, długi okres przestępstwa, kilkakrotne

wyprowadzanie po kilkadziesiąt do kilkuset tysięcy złotych, długofalowy plan działania, z opracowaniem metod fałszerskich i oszukańczych, w tym z wykorzystaniem zaufania współpracowników, rażące nadużycie zasad zawodowych i społecznych.

Sąd Okręgowy uwzględnił znaczną kwotę zagarniętych pieniędzy, planowość tego procederu, kierowanie się chęcią zysku i to bez względu na jego podział na część, którą dysponować ostatecznie miała oskarżona, jej mąż czy inna osoba.

Pieniądze pokrzywdzonej spółki przelewane były na osobiste konta oskarżonej i jej męża, tak więc od ich dalszej woli i zarządu zależało wykorzystanie cudzego mienia uzyskanego w wyniku przestępstw z art. 284 § 2 k w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. Jak już kilkakrotnie zaznaczano nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną oskarżonej. W związku z powyższym oskarżona już za pierwszy czyn liczyć się powinna z karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Kara łączna przewyższająca dolną granicę tego zagrożenia za ledwie o kilka miesięcy, bliska zasadzie absorpcji, jest karą łagodną, uwzględniającą przyznanie się do winy. Jeśli chodzi o skruchę, akcentowaną w apelacji i w ustnym wystąpieniu K. D. przed Sądem Apelacyjnym, to powstaje rozbieżność między deklarowanym poczuciem winy, a brakiem jakichkolwiek starań o naprawienie szkody. Mimo upływu 2 lat od wykrycia przestępstw oraz 9 lat od pierwszego przywłaszczenia, mimo niekwestionowania winy i pełnej wiedzy o kwocie szkody, oskarżona

nie zwróciła spółce (...) żadnych pieniędzy.

Z akt sprawy wynika, że oskarżona sprzedała mieszkanie i samochód, nie dysponuje żadnym majątkiem podjęła niskopłatną pracę. Zasądzony zwrot zagarniętych kwot (pkt 2 i 4 wyroku) jest zagrożony, skoro oskarżona, gdy dysponowała jeszcze majątkiem i wysokimi zarobkami nie regulowała zadłużenia. Należy też zwrócić uwagę, że oskarżona przywłaszczała pieniądze spółki ubezpieczającej wiele osób (na życie), nie zastanawiając się, że pochodzą one ze składek ludzi przeznaczonych na najcięższe sytuacje życiowe. Sąd Okręgowy słusznie podniósł, że przywłaszczone kwoty tak drastycznie odstają od przeciętnych dochodów obywateli, że brak opamiętania w ich zagarnianiu przez osobę świadomą, doświadczoną, wysoko kwalifikowaną i stosownie nagradzaną, świadczy o bezkompromisowej chęci zysku. Należy pamiętać, że oskarżona nie zaprzestała przestępstw, nawet po zmianie stanowiska pracy wprowadzając w błąd i wykorzystując kolegów z pracy. Urodzenie dziecka, na które powołuje się apelująca, nie przyniosło refleksji o odpowiedzialności za jego losy w przypadku ujawnienia przestępstwa.

Oskarżona wyjaśniła, że po urodzeniu dziecka kupili z mężem samochód V., miała mieszkanie po babci, tak więc trudno usprawiedliwiać dalsze popadanie w długi i kolejne przywłaszczenia. Wszak oskarżona nie odwołuje się do takich powodów, jak np. choroba własna czy dziecka, które pochłaniałyby koszty, ale podaje płytkie

argumenty i nieodpowiedzialnych znajomościach, rozrywkach i długach dorosłej osoby (męża), które miały narazić rodzinę na niedostatek czy inne niebezpieczeństwo, wobec zagrożeń nie podjęła żadnych prawnych kroków. Zachowanie takie jest niezrozumiałe i nie przekonuje do zmiany formy kary na wolnościową. Orzeczona kara jest dolegliwa, ale nie jest niesprawiedliwa.	
Wniosek	
O uchylenie wyroku O warunkowe zawieszenie kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Postępowanie nie jest dotknięte brakami dowodowymi odnośnie do sprawstwa i winy oskarżonej. Wymierzona kara spełnia dyrektywy zawarte w art. 53 k.k. i jest sprawiedliwa, co wyjaśniono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i niniejszym uzasadnieniu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano w całości wyrok Sądu I instancji</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Niezasadność podniesionych zarzutów apelacyjnych uzasadniona w pkt 3 niniejszego dokumentu	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Nie dotyczy</u>	
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt 2 i 3 K. D. (1)	Na podstawie art. 62 6 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.k. zwolniono oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego z powodu trudnej sytuacji materialnej, niskich zarobków, utrzymania dziecka i konieczności naprawienia szkody. Przyznano wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu w kwocie 738 zł (z VAT).

7. PODPIS
Marzanna A. Piekarska-Drążek Ewa Gregajtys Anna Kalbarczyk

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Dotyczy całości wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana